

het begin (uiteraard)

Het verhaal dat ik jullie ga vertellen, begint op een heel gewone dag. Dat is eigenlijk niet zo bijzonder. De meeste dagen zijn best normaal. Meer dan een kleine **'oeh'** of **'ah'** kun je dan echt niet verwachten.

Maar wat voor bijna alle mensen gewoon is, kan voor één persoon net heel speciaal zijn. En dat was die dag het geval voor Wout. Hij was immers net verhuisd en dit was zijn eerste dag op zijn nieuwe school: **HET RAVENSTEINCOLLEGE**. Klinkt niet echt gezellig, toch? Wel, ik kan je verzekeren, dat was deze school ook niet.

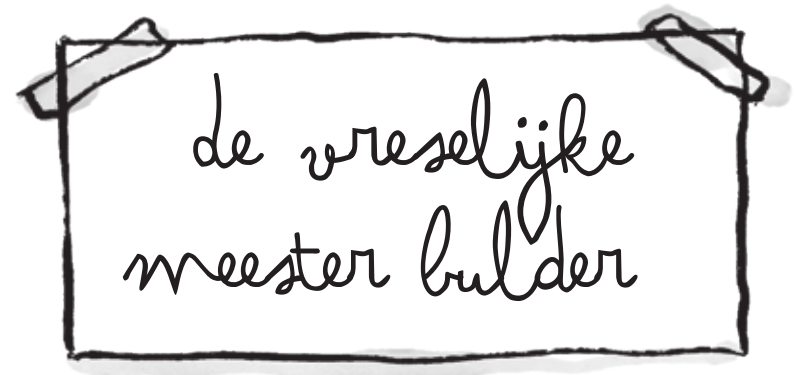
Nu is het zo dat de meeste scholen best wel vreselijk zijn. Misschien die van jou ook. Maar deze was net dat tikkeltje erger.

Wat om het even welke school leuk of afschuwelijk maakt, zijn de leerkrachten die er rondlopen. Dan mag je nog les krijgen in een kruiphol met schimmel aan de muur en zonder raam. Als je een juf of meester hebt die zo *zoet* is als een slagroomtaart, dan komt alles

goed. De leerkrachten op Wout zijn school waren niet zoet. Ze waren **zuurkool/zuur**. Ken je van die harde snoepbollen waar je je tanden helemaal op kapot kunt bijten en die je daardoor nooit mag eten van je tandarts? Maar die je uiteraard toch ooit probeerde? En waar helemaal in het puntje van het midden zo een vreselijk zuur stukje zit? Zo zuur dat je tanden ervan gaan klapperen, je het tot in je oren proeft en je niet anders kunt dan je neus helemaal op te krullen? Wel, zo zuur waren de juffen en meesters van **HET RAVENSTEINCOLLEGE**.

De allergenste was meester Bulder. En, toeval of niet, dat was nu net de nieuwe meester van Wout.

‘Je bent een **FLAPDROL!**’

brulde meester Bulder, ‘je hebt nog minder hersenen dan een uitgespuwde haarbal!’ Zijn mond stond in een strakke streep en een van zijn vlezige, dikke vingers wees in de richting van Wout.

De jongen keek met grote ogen naar meester Bulder. Wat had hij fout gedaan? Hij had totaal geen idee. Hij was pas tien minuten op zijn nieuwe school en nu dit al.

Meester Bulder zat op een stoel op de speelplaats voor de rij van zijn klas. Zijn achterwerk blubberde over de houten zitting. De pootjes kraakten onder het gewicht. Voor de andere juffen en meesters was een stoel niet nodig, maar meester Bulder was gigantisch.

‘Weet je het nu nog niet, zwampot?’ brulde meester Bulder nu nog luider. Zijn ogen spuwden vuur.

Wout wist het écht niet. Wat? Wat had hij gedaan? Hij trok zijn schouders op en keek vragend naar zijn meester.

Die werd daardoor nog woester en gromde nu diep en gevaarlijk.

‘Ik zal het je eens komen vertellen,
SOEPKIP dat je bent!’

Meester Bulder zette zijn rechterhand op zijn rechterbeen en zijn linkerhand op zijn linkerbeen, gromde nog een keer diep en hees zich toen vreselijk langzaam omhoog. Hij hijgde en gromde en pufte. Al na enkele seconden was zijn hoofd zo rood als een vulkaan. Aan beide kanten plakten sliertjes haar, nat van het zweet dat als lava naar beneden stroomde.

Het zag er belachelijk uit. Wout moest vreselijk hard zijn best doen om zijn lach in te houden. Ja, meester Bulder was woest. Maar het was zo’n gek zicht dat iedereen toch dubbel moest liggen van het lachen? Dat was op zijn vorige school zeker gebeurd. Wout keek verbaasd naar zijn klasgenoten en de andere kinderen die in rechte rijen op de speelplaats stonden. Niemand bewoog. Niemand keek naar meester Bulder. Niemand lachte. Wout begreep er niets van.

Het duurde wel eeuwen voor meester Bulder rechtop stond. Maar toen hij er eindelijk bijna was, begon hij gevaarlijk over te hellen naar rechts.

‘Allemaal op post!’ gilde juffrouw Moppers in de rij naast hem. Onmiddellijk kwamen alle andere juffen en meesters als perfect getrainde soldaten aangespurt.

Een van de toegesnelde meesters was meester Pees, de gymleraar van de school. Hij was zo lang en smal als een metalen meetlat en was gek op toestelturnen en witte zweetbandjes. Er hing altijd een zilverkleurig fluitje rond zijn nek. Daarop floot hij zo vaak hij kon en als je pech had en je stond wat te dicht in

de buurt, dan hoorde je tien dagen later nog steeds zo een vervelende fluittoon ergens vanbinnen in je oor.

‘**FWIET!**’ floot hij, harder dan gewoonlijk. ‘**FWIET!** Bel de brandweer! Roep het leger! Hij gaat neerstorten!’

De gigantische armen van meester Bulder zwierden nu in alle richtingen als een op hol geslagen windmolen. Hij hoopte zo zijn evenwicht te bewaren, maar hij maakte het alleen maar erger.

Meester Pees moest aan de andere kant van de vallende massa geraken. Er was geen tijd te verliezen! Als een volleerde gymnast dook hij onder de zwierende armen, sprong er dan met twee benen tegelijkertijd over en voerde op exact het juiste moment een perfecte koprol uit. Dat dacht hij toch, maar hij was *nét* te laat. Een van de armen van meester Bulder kwakte tegen zijn hoofd en hij vloog zeker vier meter verder.

Juffrouw Moppers keek ontzet naar meester Pees, die een eindje verderop bewusteloos bleef liggen. Maar er was geen tijd om lang na te denken. Meester Bulder was bijna zo ver opzij gekanteld dat niets of niemand hem nog zou kunnen tegenhouden.

‘**IK GA VOOR HET HOOFD!**’ gilde ze en ze sprong op meester Bulder. ‘Op drie allemaal een harde ruk geven! Anders stort hij neer!’

Alle leraars trokken met volle kracht aan de linkerkant van meester Bulder. Sommigen grepen zijn kleren vast, anderen trokken aan zijn dikke nek en juffrouw Moppers hing aan zijn hoofd.

‘Komaan, doorgaan, niet opgeven!’ gilde ze nog. En omdat ze zoveel kracht moest gebruiken om meester Bulder recht te houden, liet ze daarbij een onverwachts windje.

Het was op dat moment dat Wout achter zich een zachte grinnik hoorde. Vlug keek hij over zijn schouder. Daar stond een

meisje. Ze had krullend bruin haar tot net boven haar schouders en haar huid had de kleur van melkchocolade. Haar neus was helemaal in rimpels omdat ze een volgende lach probeerde in te houden. Wout knipoogde naar haar en rolde daarna overdreven met zijn ogen. Ze kneep haar lippen stijf op elkaar om het niet uit te proesten. Snel wees ze naar de grond, ze wiebelde met haar rechtervoet en wees toen naar die van hem.

Wout keek om zich heen en merkte nu pas dat alle leerlingen op de speelplaats perfect op een kleine vierkante tegel stonden. Zijn schoen kwam er nog geen halve centimeter over. Snel zette hij zijn voeten wat dichterbij elkaar. Zou het dat nu geweest zijn? Was meester Bulder hierdoor bijna ontploft? Wat voor een school was dit eigenlijk?

(Wout had groot gelijk om zich dat af te vragen. **HET RAVENSTEINCOLLEGE** was echt een vreselijke school. O nee, het was niet afschuwelijk zoals je nu misschien zou denken. Er werden geen kindertjes geroosterd als varkens aan het spit of vingertjes afgeknabbeld in vochtige kelders. Er waren zelfs geen strafstoelen, vergeetkasten of smalle stokken.¹ Dat mag immers allemaal niet meer. **HET RAVENSTEINCOLLEGE** was een school met veel te strenge regels en veel te strenge leerkrachten en een kriebelend uniform. En dat, geloof me maar, is al meer dan erg genoeg.

De leerlingen hadden er totaal niets te zeggen. Niemand luisterde naar hen. Van de kinderen werd verwacht dat ze nooit of nooit iets zouden doen dat niet mag. Maar jij en ik weten dat geen enkel kind zo is. Vreemd genoeg hopen volwassenen erg vaak iets dat onmogelijk is. Dat heb je vast en zeker al wel eens gemerkt.)

Juffrouw Moppers slaakte een hoge zucht. Ze was het windincident duidelijk al vergeten. ‘Oef, hij is blijven staan deze keer.’ Ze zag dat meneer Pees ook al weer op zijn benen stond. Prima! Tevreden knikte ze in het rond. Tot ze Wout in de gaten kreeg. Ze keek hem gemeen aan en schudde langzaam met haar hoofd.

Hij keek gewoon terug.

‘Wacht maar,’ leek ze te grommen.

Wout stond te ver om het goed te kunnen horen en trok er zich dan ook niet al te veel van aan. Hij keek snel achterom naar het meisje van daarnet.

Ze knipoogde naar hem en wees richting meester Bulder.

Die kwam nu aangestompt. Bij elke stap bibberde de hele speelplaats mee. Nu pas beseftte Wout hoe groot Meester Bulder was. De helft van de kinderen van de klas paste er zeker in. Misschien wel allemaal. Hij hield halt net voor Wout en toornde boven hem uit. Zijn zweet drupte in Wouts haar.

Niet naar boven kijken, dacht Wout.

‘Kijk Naar Mij!’ brulde de meester.

O jakkes. Het knalrode hoofd hing dreigend boven hem.

‘Weet jij wel hoe dom je bent, protpot?’

Wout bedacht dat hij misschien het best zijn mond zou houden.

‘Ga je nog iets zeggen, jij doofstomme kwal?’ brulde meester Bulder. ‘Ga onmiddellijk op één been staan!’

Wout twijfelde, maar toen hij het knalrode gezicht vlak boven hem zag, deed hij toch maar snel wat hij moest doen.

‘En nu ga je wat meemaken!’ brulde meester Bulder en hij rekte zich uit zodat hij nog groter leek dan hij al was.

‘Meester Bulder!’ riep een stem vanaf de andere kant van de

¹ Lees *Boy* van Roald Dahl maar eens. Dan zul je wel begrijpen wat ik bedoel. Au!

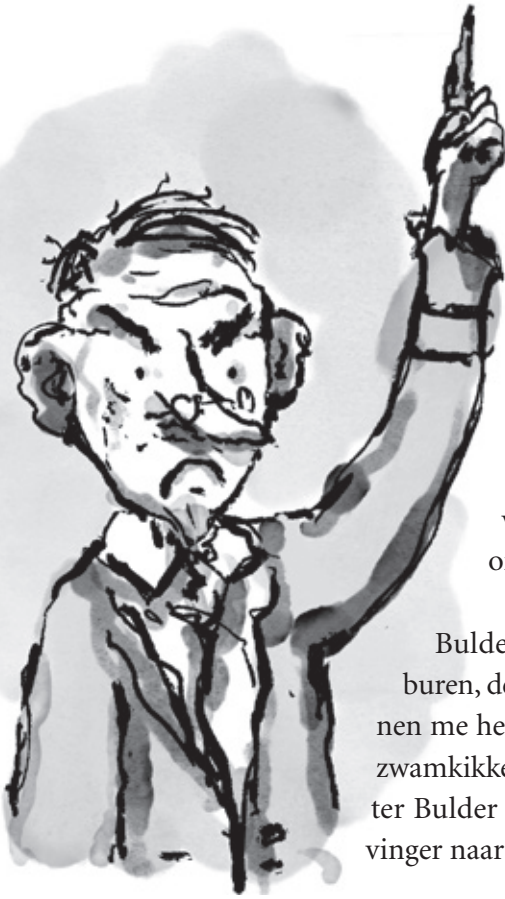
speelplaats. 'Meester Bulder! Denk aan de buren, meester Bulder!'

Er kwam een mannetje aangelopen. Hij was klein en schraal en bijna kaal. De enkele haren aan de zijkant die er nog waren, had hij over zijn kale hoofd gekamd in een poging te verdoezelen dat daar totaal niets meer groeide. Hij had kleine, gemene oogjes en aan zijn smalle, benige vingers zaten veel te lange nagels met een gekarteld vies, bruin randje. **IEUW.**

Meester Bulder gromde. 'Blijven staan, oliebol,' zei hij tegen Wout. 'Waag het eens te bewegen.' Daarna richtte hij zich naar de man die was komen aanhollen en snauwde: 'Wat is het probleem?'

'Meester Bulder, ik kreeg wéér telefoontjes van de buren. Er is wéér een glas gesprongen bij de buurvrouw. U had zó beloofd om niet meer te brullen.'

Het gezicht van meester Bulder werd nu nog roder. 'De buren, de buren, de buren, die kunnen me helemaal niets schelen. Deze zwamkikker doet onmogelijk!' Meester Bulder wees met een dikke, rode vinger naar Wout.

De jongen stond nog altijd op zijn ene been.

De andere man probeerde langs meester Bulder naar Wout te kijken. 'Ik zal dit proberen op te lossen,' piepte de man, 'maar u moet stoppen met brullen.'

Meester Bulder snoof nu heel hard en de man kromp nog wat meer ineen. 'Jij gaat het oplossen? Jij miezerig, zielig directeur-tje dat je bent! Jij gaat deze zompige knolselder een lesje leren?' Het speeksel vloog in het rond bij elk woord dat meester Bulder brulde. Hij werd nu zo rood als extrapikante pili-pilisaus.

'Ja, ik weet het,' zei de directeur, 'maar ... de buren!'

De ogen van meester Bulder plopten bijna uit zijn oogkassen. Hier komt het, dacht Wout, de directeur gaat eraan.

Meester Bulder richtte zich op in volledige lengte en sperde zijn mond wijd open om opnieuw te gaan brullen tegen de directeur. '**IK ZAL JOU EENS ...**' Maar plots klapte er iets als een razendsnelle zweepslag in zijn keel en dan: '**IEEEEEEEEEEEEEEP.**' Meester Bulder trok grote ogen. Was die belachelijk hoge piep uit zijn keel gekomen? Hij probeerde het nog eens.

'IEEEEEEEEEEEEEEP.'

In paniek greep hij naar zijn keel.

Even bleef het muisstil op de speelplaats. Iedereen keek verbaasd naar meester Bulder. Tot plots iedereen opnieuw in actie kwam.

Juffrouw Moppers kwam weer aangelopen.

Iedereen liep in paniek in het rond.

De directeur zwaaide wild met zijn armen. 'Alle kinderen naar hun klas!' gilte hij. Niemand luisterde.

Wout waren ze vergeten. En toch bleef die op zijn ene been staan. Voor de zekerheid. Je weet maar nooit.

Juffrouw Moppers keek in de keel van meester Bulder. ‘Dat ziet er niet goed uit,’ zei ze, ‘ik denk dat uw stembanden gesprongen zijn!’

Meester Bulder werd spierwit en zijn ogen bolden uit zijn oogkassen. **‘IIIIIIIEEEP,’** piepte hij en zijn ogen rolden weg.

‘Hij gaat neerstorten!’ gilte juffrouw Moppers weer.

Alle leerlingen en leerkrachten stoven uit elkaar.

Maar Wout stond op zijn ene been. Hij was trager dan de anderen en meester Bulder stond net naast hem.

Die begon te zwalpen – eerst naar rechts en dan naar links en dan weer naar rechts.

Wout probeerde snel opzij te springen, maar hij was te laat.

Meester Bulder donderde met zijn volle gewicht op het rechterbeen van Wout. De hele stad bibberde door de gigantische dreun.

En zo eindigde meteen de eerste schooldag van Wout, nog geen uur nadat die was begonnen. En ondanks de vreselijke pijn, vond hij dat nog niet eens zo erg.

